

DUBBELE
AGENDA

EEN GEVAARLIJKE GRENS

SASKIA M.N. OUDSHOORN

THRILLER

DUBBELE AGENDA

SASKIA M.N. OUDSHOORN

Eerste druk mei 2020 (e-boek)
Tweede druk juni 2020 (paperback)
Copyright © Saskia M.N. Oudshoorn

Omslag vormgeving Mei Hinari | Probeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Nathalie Lemaitre | Ambilicious
Eindredactie: Anya van der Gracht | Ambilicious
Hoofdredeacteur: Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2020 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-89-4 (e-boek) | NUR 332
ISBN 978-94-92551-91-7 (paperback) | NUR 332

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DUBBELE
AGENDA

*Niet eens zo lang geleden had ik het allemaal:
een gelukkig huwelijk, twee gezonde kinderen,
een leuke baan, een mooi huis.*

*Een aangenaam leven, zonder al te veel
toestanden of verdriet, is slechts een hartslag,
een moment van onbezonnenheid verwijderd
van een bestaan waarin de essentie
is teruggebracht tot één taak:
– knokken tot je erbij neervalt –
voor diegene waar je van houdt.*

*Onvoorwaardelijke liefde –
Liefde die als een wortel van een eeuwenoude eik
onverstoorbaar door het trottoir heen groeit
of als een maagdelijk witte edelweiss
op een kale rots
ieder jaar weer tot bloei komt.*

Zonder echte liefde is er weinig aan.

DEEL I

PROLOOG

Toen

Het geroezemoes in de zaal verstomde, alsof een onzichtbare dirigent zijn baton had geheven om het orkest onmiddellijk tot stoppen te dwingen. Glazen bleven in de lucht hangen, gasten draaiden hun hoofden – een beetje schuin, op zoek naar de bron van het geluid. In de verte gierde de motor van een auto die op toeren gejaagd werd, een afgrijselijke schreeuw, gevolgd door een doodse stilte.

Het voelde of de aarde stopte met draaien.

Het duurde misschien twee of drie seconden. Of tien. Of dertig. Vreemd, dat je op bepaalde momenten in je leven geen enkel benul van tijd hebt.

De stilte in de feestzaal werd verbroken door een harde vloek van Scott. De twee biertjes in zijn handen zette hij in een reflex terug op de bar. Paniekerig keek hij de zaal rond en met een paar grote stappen was hij bij de klapdeur, die hij met een grote zwaai opengooide. Een man of drie volgden hem en snelden naar de uitgang.

Stijn sloeg het bodempje bier achterover: 'Ik ga ernaartoe, Eline. Misschien kan ik ook helpen.'

Zo was Stijn. Altijd bereid om te helpen als het nodig was. Of wilde hij gewoon graag naar buiten? Even weg van mij? Hij reageerde daarnet ook al zo vreemd. Hij was al naar de bar gegaan voordat de pauze in het optreden van ons popkoor was aangebroken.

'Goed. Kom je wel meteen terug als er niets aan de hand is?'

'Natuurlijk.'

Ik pakte hem bij zijn mouw: 'Hé, heb jij Luke nog gezien? Ik zie hem nergens.'

'Nee. Misschien bij Sterre? Ik stuur hem zo een berichtje.'

Hij gaf me een vluchtige zoen op mijn wang, drukte Sem in mijn armen en aaide over zijn bol. Als je niet beter zou weten,

zou je zeggen dat alles koek en ei was tussen ons. Een doorsnee gezinnetje: man, vrouw en een schattig zootje.

Stijn greep zijn colbert van de barkruk en liep gehaast naar buiten. De Hugo Boss stropdas viel bijna uit zijn zak. Ik wilde hem waarschuwen, maar de woorden stierven een vroege dood. *Fuck die stropdas.*

Hij drukte met zijn schouder hard tegen de rechterhelft van de klapdeur en deed tegelijkertijd een poging zijn jasje aan te trekken. Hij stapte net snel genoeg naar buiten, zodat de deur hem op de terugweg op een haar na miste. Een koude luchtvlaag stroomde uit de onverwarmde gang naar binnen. De kerstversiering met glimmende linten wapperde uit protest. De Action had weer goede zaken gedaan de afgelopen weken. Ik rilde en drukte Sem tegen me aan.

Dit was het laatste redelijk onbezorgde moment in ons leven. De problemen die ik dacht te hebben, waren niks vergeleken met wat het lot nog meer voor me in petto had. Alles wat er tussen ons gebeurd was de laatste maanden, waren in het licht van het leven eigenlijk maar onbenulligheden. Niets meer dan ezelsoren in een goed boek. Je kunt je eraan ergeren dat je de vouwen altijd zal zien, maar een goed verhaal blijft je bij. Ik had vooral gezien wat er tussen ons fout was gegaan, en ik was blind geweest voor alles wat wel goed was.

Ik weet nu pas hoe weinig je eigenlijk nodig hebt. Hoeveel je kunt missen. Behalve dat ene.

Ik aai voorzichtig zijn hand, die slap en bleek roerloos op de dunne ziekenhuisdeken ligt. Luke beweegt altijd, zelfs als hij slaapt. Ik probeer te slikken, mijn keel is rauw. Zijn hand is bijna net zo koud als de mijne, ondanks dat het drukkend warm is in de kamer. Trillend adem ik in. De chemische lucht van de pleisters en het ontsmettingsmiddel slaat op mijn keel en beneemt me de adem. Mijn blik dwaalt over hem heen. Ik zie een vlek op het onderlaken en ik probeer mezelf te dwingen om er

niet aan te denken waar dit bloed vandaan is gekomen. Wanneer je ergens niet aan wil denken, neemt je brein de controle over en is er geen ontkomen meer aan. Ik probeer het trillen van mijn hand tot stoppen te brengen. Op deze manier heeft hij helemaal niets aan mij.

De contouren van Lukes lichaam zijn duidelijk zichtbaar onder de gestreepte ziekenhuisdeken van wafelkatoen met rafelige randjes. Het doet me denken aan de luierdoeken die in het kraampakket zaten. Iedere centimeter van zijn mollige babylijfje diepte ik zeventien jaar geleden na het dagelijkse bad zorgvuldig droog. Bij zijn polsen had hij een dikke plooi in zijn huid. "Aangeschroefde handjes", noemde ik het. Van het babyvet is niets meer overgebleven op zijn grote handen met de slanke vingers. Ik leg mijn hand plat tegen de zijne. Wanneer is hij zo groot geworden?

Gisteravond is hij door een team van allerhaast opgeroepen chirurgen langdurig geopereerd. Van de oneindige uren in de wachtkamer kan ik me vrijwel niets meer herinneren. Er werd me van alles gevraagd en als een robot heb ik de antwoorden gegeven. Het moment dat de arts binnenkwam en met een flauwe glimlach vertelde dat ze geprobeerd hadden zijn been te redden, weet ik nog. Het was iets met zenuwen en een bloedvat dat bekneld zat. Ik heb niet goed geluisterd. Hij leefde, dat was het enige dat telde.

Alles gaat in een waas aan mij voorbij. Het lijkt of ik in een matglazen vissenkomp rondzwem. Rondje na rondje. Er gebeurt niets, ik zie niets, ik ga nergens heen en de zuurstof en tijd raken langzaam op.

De buitenwereld bestaat hier niet.

Zijn beide benen hangen in een beugel, de onderbenen en knieschijven zijn verbrijzeld.

Ik moet al mijn moed verzamelen om de deken een stukje op te lichten. Roestvrijstalen pennen steken aan de zijkanten uit zijn vlees. De staven zijn onderling verbonden met twee dikkere pennen aan de buitenkanten. Moeren en bouten houden zijn been — alsof mijn kind een Meccano bouw pakket is — bij elkaar. Op zijn knie zit over de gehele breedte een ritssluiting van dik, zwart

hechtdraad. Halverwege zijn kuit komt een drain naar buiten. Er druppelt onafgebroken bloed en gelig vocht uit het plastic slangetje.

De tranen lopen over mijn wangen als ik de deken behoedzaam weer laat zakken. Het doet me fysiek pijn zoals ik mijn jongen nu zie liggen. *Zou fantoompijn kunnen tussen een moeder en haar kind?* Ik heb ergens gelezen dat het bij tweelingen voorkomt, dat de een de pijn van de ander voelt. Toch zijn de verwondingen aan zijn benen niet het ergste. De artsen aan wie Luke is toevertrouwd, zijn kundig. Over de schade aan zijn hoofd zijn ze minder duidelijk. De hersenen moeten voor het grootste gedeelte hun eigen problemen oplossen. Wat er zich in zijn hoofd afspeelt kan niet met moeren en schroeven en hechtdraad opgelost worden.

Zou hij me kunnen horen? Zachtjes zing ik een kerstlied waar we bij het optreden niet meer aan toegekomen waren. *I don't want a lot for Christmas, there's just one thing I need.* De woorden stokken in mijn keel. Mijn stem klinkt schor en hoog. Ik heb slechts één wens voor kerstmis.

Ik wrijf over zijn vingers. De machine naast hem piept onafgebroken. De onderste kootjes van zijn vingers zijn bedekt met een laag blonde haren. Het valt me nu pas op. Hij is geen kind meer. Mijn kind zal hij altijd blijven.

De enige beweging in de ruimte is de pomp van de beademing. De installatie naast zijn bed doet me denken aan een slagroomsput die telkens weer leeggedrukt wordt. De slang die uit het apparaat komt, zit gekoppeld aan een mondstuk dat met een stuk huidkleurige Leukoplast aan de mond van mijn zoon geplakt zit. Zijn lippen worden uiteengehouden door het harde plastic, dat hem met een sissend geluid van zuurstof voorziet. Zijn mond is droog, er zitten velletjes op zijn lippen. Op zijn wangen zie ik een paar stoppeltjes. Hij heeft zich nog niet zo lang geleden voor het eerst geschoren. Er glijdt een vertederende glimlach over mijn gezicht. Op zijn slaap zit een grote pleister. Boven zijn oog zitten een paar hechtingen. Donkerrode korstjes zitten ingeklemd tussen de draadjes. Voor de rest ziet hij er puntgaaf uit. Vredig. Mijn traan valt op zijn hand. Ik dacht dat ik geen tranen meer over had, maar ze blijven onophoudelijk komen. De druppel rolt over zijn duim, blijft aan zijn nagel hangen en valt dan op het

laken. De traan vermengt zich met de bloedvlek en kleurt tot een vreemde kleur roze.

Ik breng zijn hand naar mijn lippen en druk een kus op het kleine stukje vel dat niet bedekt is met pleisters of naalden. Ik proef het zout van mijn tranen. Het liefst zou ik alle slangen willen wegrukken en hem gewoon mee naar huis nemen.

‘Word nou wakker, lieverd,’ fluister ik smekend bij zijn oor en wrijf voorzichtig een lok haar van zijn voorhoofd. Zijn lange wimpers rusten op zijn wangen. Af en toe denk ik te zien dat hij een oog beweegt. Dan fladdert zijn wimper een paar keer snel en licht, als een vlinder die even aan het hart van een bloem proeft en dan weer verder vliegt. Volgens de arts zijn dat zenuwen die ongewild trillen, geen bewuste bewegingen. Ik ben blij met ieder teken van leven.

Hij lijkt ineens zo klein in het grote witte bed, ik kan me niet voorstellen dat hij langer is dan ik. Het liefst zou ik naast hem gaan liggen. Zijn hoofd op mijn borst willen leggen en met mijn hand door zijn haar kriebelen. Zo lagen we altijd toen Luke nog een kleine jongen was en ik hem ’s avonds voor het slapengaan een verhaaltje voorlas. Dat was ons moment. Ik genoot minstens net zo van het voorlezen als dat hij deed. Ik geloof dat ik “Pluk van de Petteflet” wel vijf keer heb voorgelezen. Op het laatst hadden we het boek niet eens meer nodig. Hij wist precies wat ik ging zeggen. Hij was idolaat van het jongetje met de rode brandweerwagen. Tot die avond. Een van de weinige gesprekken die ik me mijn hele leven woord voor woord zal blijven herinneren:

‘Mam?’ had het vragend geklonken, zijn stem resonerend op mijn borst.

‘Ja, jongen?’

‘Ik heb eens nagedacht.’ Het was even stil gebleven. Hij had duidelijk moeite met wat hij wilde gaan vertellen.

‘Waarover dan?’ moedigde ik hem aan.

‘Ik denk dat ik inmiddels wel een beetje te groot ben om voorgelezen te worden.’

De woorden sneden recht door mijn ziel. ‘Vind je?’ deed ik nog een voorzichtige poging.

‘Niemand uit mijn klas wordt nog voorgelezen.’

‘Zeggen ze dat misschien alleen maar, of is het echt zo?’

‘Dat weet ik natuurlijk niet.’

Nee, natuurlijk kon hij dat niet weten. ‘Als je het niet meer leuk vindt, dan stoppen we ermee.’

Hij richtte zich op en keek me met zijn grote blauwe ogen aan. Ik streek een krul van zijn voorhoofd.

‘Ik vind het nog wel leuk, maar het is een beetje kinderachtig.’ Hij ging weer liggen. ‘Het spijt me, mam.’

Deze woorden deden nog meer pijn. Opgroeien zou je nooit hoeven te spijten.

Troostend legde hij een hand op mijn arm. Bijna te groot voor een servet, nog veel te klein voor een tafellaken. Toentertijd had hij al een feilloos gevoel hoe anderen zich voelden.

‘Het geeft niet jongen, zo gaan die dingen als je ouder wordt.’ Ik stopte het dekbed tussen de matras en het bed. Je wordt ook zo snel groot. Ik vergeet wel eens dat je al acht bent.’

‘Bijna negen, mam.’

‘Bijna negen.’

Ik had hem een kus op zijn voorhoofd gegeven, welterusten gewenst en de deur zacht achter me dichtgetrokken. Een poosje had ik op de gang gestaan, het boek dat nooit meer voor hem open zou gaan tegen mijn borst geklemd. Vechtend tegen de tranen omdat je om zoiets niet zou moeten huilen.

Naast zijn hoofd staat op het witte kussen een rood brandweerautootje. Lukes kleine broertje Sem heeft zijn lievelingsautootje meegegeven. Hij is nog veel te klein om te beseffen wat er met zijn grote broer is gebeurd, maar kleine kinderen voelen in hun puurheid zaken loepzuiver aan. Ze zien en voelen meer dan wij volwassenen voor mogelijk houden. Daar ben ik van overtuigd. Niet alleen kleine kinderen. Luke wist ook meer dan hij ons verteld had.

EEN

Voor het ongeluk

Eline keek in de spiegel. De kraaienpootjes bij haar ooghoeken werden steeds beter zichtbaar. In de zomer zag je zelfs witte strepen op haar huid wanneer haar gezicht ontspannen was. Ontspanning? Daar kwam ze tegenwoordig weinig aan toe, ze concludeerde het met een zucht.

Voor Stijn maakten de rimpels geen verschil. Hij had haar nooit het gevoel gegeven dat ze minder mooi was dan vroeger. 'Voor mij ben je de mooiste. Die kraaienpootjes zijn van het lachen, herinneringen aan onze gelukkigste momenten,' zei hij altijd. Hij deed alsof hij een kus op haar voorhoofd wilde geven, en likte dan plagend met een natte tong over haar gezicht. Nog elke keer lachte ze om het stomme grapje dat hij al tientallen keren gemaakt had, en vergat ze waar ze zich zorgen over maakte. Dat gevoel zat tussen haar oren. Het werd gevoed door het feit dat ze aan de kant was gezet voor een stagiair. Eentje die niet met zijn ogen had geknipperd toen hij haar vroeg om de sleutel van het pand waarmee ze honderdduizenden euro's voor haar voormalig werkgever had verdiend.

En door de man van het UWV, bij wie ze zich elke maand moest melden, en die haar over zijn bril iedere keer weer onderzoekend aankeek alsof hij haar voor het eerst zag.

Of door vrouwen als Selma, met een tot in de perfectie gestileerd en afgetraind uiterlijk.

Ze tilde een pluk kastanjebruin haar op en liet die snel weer vallen. Het meedogenloze licht van de badkamerspiegel scheen op de bleke wortels. Nog meer grijs. Ze realiseerde zich dat een bezoek aan de kapper niet langer uitgesteld kon worden, wilde ze zich nog ergens met goed fatsoen kunnen vertonen. Eerst maar eens een oppas zien te regelen.

Ze kon het ook aan Luke vragen, maar die had vast geen tijd

om op zijn broertje te passen. Eigenlijk had Eline geen idee waar hij zijn uren aan besteedde als hij niet op school zat. Slechts heel af en toe kon ze hem overhalen om een paar uurtjes voor zijn broertje te zorgen. Luke was gek op Sem, maar vaak had hij het te druk met zaken waar ze "toch niets van snapte".

Ze plaatste haar handen aan weerskanten van haar gezicht en trok de huid naar achteren. Een vreemd poppengezicht keek haar aan. Ze liet de huid weer los, zette haar handen op de wastafel en staaarde naar zichzelf. Ze boog haar hoofd en keek naar het randje vet om haar middel dat tegen de rand van het badmeubel rustte. Tijdens de zwangerschap waren de paar kilo die ze te veel woog in haar enorme buik opgegaan en etaleerden zich nu hardnekkig onder haar navel.

Ze kneep in de weke massa. 'Je bent gezond, je hebt een man, twee gezonde zonen, een dak boven je hoofd en een volle koelkast,' sprak ze zichzelf toe. 'Het laatste waar jij je zorgen over moet maken is een paar rimpels, grijze haren of een slappe buik.' Steeds vaker greep het ouder worden haar op onverwachte momenten bij de keel. De jaren glipten als zandkorrels door haar vingers. Er was nog zoveel te doen en te beleven, en zo weinig tijd. Bijna veertig jaar, verzuchtte ze. Haar vader noemde haar een jonge blom. Zo voelde ze zich niet. Jaren geleden zei haar oma dat, hoe ouder je wordt, hoe sneller de jaren lijken te gaan. *Geweldig vooruitzicht*. De kans dat het aantal jaren dat voor haar lag minder was dan het aantal jaren in haar verleden, werd met de dag groter.